

El traspàs de poders a la Generalitat de Catalunya va ser modèlic. Així ho van voler els consellers sortints i així ho van reconèixer els entrants. Però en un cas, el Departament de Cultura, va ser aparentment cordial i, a més, atípicament continuista per vist que es tractava d'un canvi de govern radical, de tripartit a CiU. El conseller Joan Manuel Tresserras, que deixava el càrrec, va anunciar que "la cultura catalana està en les millors mans possibles, per l'expertesa i el coneixement demostrats sobradament per Ferran Mascarell". El conseller Mascarell destacava que compartia "moltes idees de fons" amb Tresserras i que arribava al Palau March "per a donar continuïtat a aquesta feina". Precisament, Mascarell havia passat el relleu a Tresserras quatre anys abans, quan el segon tripartit va succeir al primer. Mascarell havia heretat Cultura de Caterina Mieras i "en poques setmanes, -deia Joan Anton Benach a *La Vanguardia* el 2006- Mascarell va remuntar una conselleria desmaiada i erràtica". Segons el crític teatral, "fins i tot els més recelosos i/o crítics amb la tasca del conseller van emmudir al cap de pocs dies, vençuts per l'evidència de ser davant d'un polític llargament experimentat en la gestió cultural".

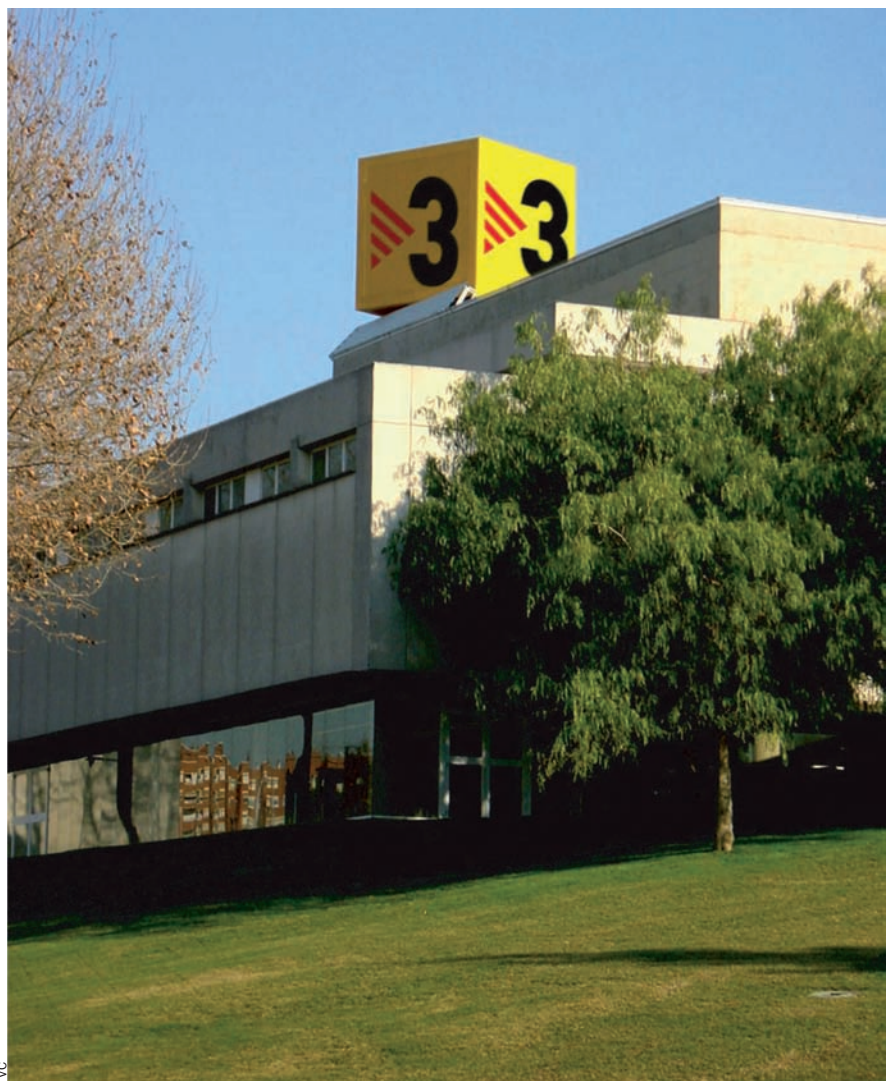
Durant la campanya electoral recent, Mascarell era el preferit del PSC per a aquesta conselleria. Montilla ho va fer explícit cinc dies abans de les eleccions, quan va anunciar que un nou Departament de Coneixement (que agruparia Cultura amb Educació i Universitats) dependria de Mascarell. Cap altre conseller del nou govern, doncs, no representa tan bé allò que queda del tripartit com el nou titular de Cultura.

Comunicació en transició. Mascarell ha fet canvis dins el Departament però alguns dels qui l'acompanyaran en aquesta nova etapa hauran saltat d'una conselleria a una altra, tot i el canvi de govern. És el cas del seu cap de premsa, Xavier Vidal, que fins ara havia fet aquesta funció a Educació.

Els caps de premsa, que es consideren càrrecs de confiança, sovint són substituïts quan hi ha un relleu de conseller per molt que sigui del mateix partit, però la substitució és

Què queda del tripartit?

El conseller Mascarell repeteix a Cultura; Roser Clavell, a Afers Exteriors; Rafael Ribó es manté com a Síndic de Greuges; i Enric Marín podria presidir la Corporació Catalana de Mitjans Àudio-visuals fins el 2014, tot i que penja d'un fil.

Instal·lacions de Televisió de Catalunya a Sant Joan Despí. La Corporació Catalana de Mitjans Àudio-visuals manté, de moment, el mateix president, Enric Marín.

gairebé obligada quan el govern canvia de color polític. Malgrat això, hi ha algunes àrees i polítics que són més proclius a viure una transició tranquil·la. De la mateixa manera que el cap de

premsa d'Andreu Mas-Colell a la seva anterior etapa com a conseller d'Universitats (2000-2003), Martí Estruch, va continuar al mateix lloc uns quants mesos, ara que ha assumit el Departament

JORDI PLAY/ARXIU

El conseller de cultura entrant, Ferran Mascarell, i el sortint, Joan Manuel Tresserras. Fa quatre anys els papers eren invertits.

ment d'Economia, Mas-Colell conserva –si més no, els primers dies– l'anterior cap de comunicació del conseller Castells, Laura Maza. Un altre cas de cap de comunicació que es manté és Matilde Fructuoso, que continua al capdavant de premsa de Salut, amb el nou conseller, Boi Ruiz. En aquest Departament, els canvis tampoc no han afectat de moment el coordinador de Seguretat, Emergències i Protocol, Gerard Martínez, ni la cap de la secretaria del conseller, Ivone Fíguls.

Síndic dues legislatures. Alguns altres càrrecs, però, tenen més assegurada la continuïtat, fins i tot més enllà d'aquesta legislatura –si no es canvien les lleis que els regeixen. El cas paradigmàtic és el del Síndic de Greuges, Rafael Ribó, que va renovar el càrrec per nou anys el més de març del 2010. El 10 de març va ser reelegit *ombudsman* de Catalunya per una majoria amplíssima del Parlament de Catalunya: 117 vots a favor, 3 en contra i 3 abstencions, en una votació secreta en què s'evidencia que el candidat tenia

el vist-i-plau del tripartit però també el de CiU –i, fins i tot, la majoria del PP. Això li dona prou suport per a mantenir-se a la Sindicatura, que teòricament pot representar fins el 2019, és a dir, més enllà d'aquesta legislatura i, encara, la legislatura següent.

Rafael Ribó, nascut el 10 de maig del 1945, va ser elegit el juliol del 2004 i també presideix la Junta Directiva Europea de l'Institut Internacional de l'Ombudsman des del juny del 2009. Ribó havia estat cap de llista d'Iniciativa per Catalunya en quatre eleccions al Parlament (1988, 1992, 1995 i 1999) i secretari general, des del 1986 al 1997, del PSUC, formació a partir de la qual va crear Iniciativa per Catalunya, de la qual també va ser president en el moment en què fou creada, el 1987, fins el 2000.

Desfer el decret. La Corporació Catalana de Mitjans Àudio-visuals (CCMA) és un altre cas d'institució que, teòricament, hauria de sobreviure, perquè els seus membres són elegits per a sis anys, però la CCMA

va viure un capítol polèmic el 2010 i el govern de Mas podria optar per impulsar modificacions a la llei. L'actual consell de govern de la CCMA va ser elegit per dos terços del Parlament, tal com dicta la llei de la incorporació, del 2007, amb una excepció: la del president actual, Enric Marín. Quan el mes de març passat el president de la CCMA, Albert Sàez, va decidir de deixar el càrrec, el govern tripartit va presentar Enric Marín com a substitut. Però, a diferència de Sàez, Marín no obtenia el vist-i-plau de CiU i, per tant, era impossible d'elegir-lo, tal com assenyala la llei, per dos terços del Parlament. La raó de l'oposició de CiU l'explicava al seu bloc Jordi Cuminal –que des de la setmana passada és secretari de Comunicació de la Generalitat–: “Que el Col·legi de Periodistes i CiU demanessin la dimissió del senyor Marín quan feia de secretari de comunicació del govern tripartit perquè durant l'enfonsament del Carmel va protagonitzar el que s'anomena apagada informativa prohibint als periodistes acostar-se a la

zona per informar, podia fer pensar que no era el candidat més ben situat per comptar amb el nostre suport [per a presidir la CCMA].”

L'opció del tripartit va ser aprovar un decret en què es permetia d'elegir el president per majoria simple del Parlament “només en cas de substitució i si en un primer intent no hi ha acord dels dos terços del Parlament respecte a un nom”. És a dir, que el consens cercat per la llei es podia saltar amb aquest decret, en cas de dimissió del president abans d'acabar el mandat.

Marín i la resta de membres del consell de govern de la CCMA, doncs, podrien ocupar els seus llocs fins el gener del 2014, perquè van ser nomenats pel Parlament el gener del 2008. Però després de l'episodi del decret i l'oposició que va presentar CiU a la candidatura d'Enric Marín sembla improbable que aquesta situació es mantingui gaire temps. Algunes fonts assenyalen que CiU no només cerca una fórmula per a substituir Marín sinó que la CCMA podria caure dins el sac d'institucions que han d'aprimar l'estructura. Dins els plans de CiU pot ser que hi hagi la reducció de consellers de la CCMA, que ara són dotze i, com especifica la llei, “tenen una dedicació a temps complet al càrrec” i “tenen la condició d'alts càrrecs de la Generalitat”.

Un altre cas semblant seria el del Consell Àudio-visual de Catalunya, actualment presidit per Ramon Font, proposat pel PSC, i que ha estat responsable de les redaccions de Televisió Espanyola, la SER, director de Ràdio Nacional d'Espanya i del centre de producció TVE a Catalunya. Ramon Font va substituir, pels mecanismes previstos, l'anterior president del CAC, Josep Maria Carbonell, que a la vegada havia substituït Francesc Codina. Com que es tracta de substitucions, la durada en la presidència del CAC de Ramon Font no es pot allargar més enllà de la que teòricament hauria pogut abastar el primer president elegit, Codina, que s'esgotarà el mes de setembre d'enguany. Més enllà d'aquesta data, Font no podria ser reelegit per al càrrec perquè la llei del CAC prohibeix que els presidents repeteixin.

Rafael Ribó es manté com a Síndic de Greuges.

El CAC podria ser una altra institució objecte de reducció estructural. Dels deu consellers que hauria de tenir la institució, dos no són nomenats perquè els representants del PP i d'Unió que van deixar el càrrec no van ser substituïts.

Continuïtat a l'Exterior. En la reorganització i aprimament de l'estructura de la Generalitat de Catalunya que ha impulsat el nou govern d'Artur Mas algunes peces han tornat a passar de la vice-presidència que exercia Carod-Rovira al Departament de Presidència. En aquest context s'ha observat un últim cas de supervivència política: el de Roser Clavell al capdavant d'Afers Exteriors. En la nova estructura, Clavell ocuparà una secretaria dependent

de Presidència. Roda el món i torna al Born, perquè Clavell va ser nomenada el maig de 2007 com a secretària d'Afers Exteriors i després, el desembre del 2008, elevada a vice-consellera d'Afers Exteriors i Cooperació, dependent de Vice-presidència. Roser Clavell, llicenciada en dret i amb experiència al consolat de la Gran Bretanya a Barcelona, ha estat l'encarregada de la promoció exterior de Catalunya i de la creació de les anomenades ambaixades catalanes, les delegacions del govern de la Generalitat a Londres, París, Berlín i Nova York.

La petja i la continuïtat del tripartit en afers exteriors semblen evidents.

Àlex Milian